

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΤΟΥΣ

γιατί εκείνος ο πολιτισμός προβάλλει το μοντέλο μιας ζωής που κυριαρχεί το φαινέσθε, η καβάτζα, η απάθεια, το εγώ έναντι του ε-μείς

γιατί εκείνος ο πολιτισμός έρχεται να λειτουργήσει προς όφελος των αφεντικών οδηγώντας καθημερινά χιλιάδες εργάτες στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς

γιατί εκείνος ο πολιτισμός βαπτίζει "εργατικά ατυχήματα" την υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής

γιατί εκείνος ο πολιτισμός μετατρέπει τον έρωτα, τη λύπη, τη χαρά, το τραγούδι, τον θάνατο σε είδος προς κατανάλωση. Με τη λογική του "αγοράζω άρα υπάρχω"

γιατί εκείνος ο πολιτισμός ξέρει να καθορίζει τη σεξουαλική σου ταυτότητα, τις επιθυμίες, τις φαντασιώσεις που το κορμί σου ορίζει

γιατί εκείνος ο πολιτισμός απαντάει στη διαφορετικότητα με φασιστικά ιδεώδη

Απάντηση σ' όλα αυτά όμως υπάρχει και τη δίνουμε κάπου εκεί έξω. Εκεί που η ομορφιά δε γίνεται αυτοσκοπός. Εκεί που κάνει η σταγόνα της ελευθέρης έκφρασης τον ωκεανό της ταξικής μας σύγκρουσης.

αδσλνθσ εί νι θλ αθι γι αδ γι α εί ι ι υδσ=υδσ
αεαβθι ο ι γνυ οαο ογννηι ι ο αεαθ αεθι εί νι βι ι ο
ι αηρ οαο εοηθιη ι ο
ς αί υδσ θανθθρ
αεοευ οάι, ορι α ιφθ
οι γος ος άαι τι γις οδαι ρ
ος ούησά ι ι ο ι αδσβθθ
αβθαί ού=ά θυ ο οςγ γεαί άδ αθρ οί ο.

Τα αφεντικά πάντοτε είχαν γνώμη για την σεξουαλικότητά μας, βλέπεις δεν έχουν αποβάλει και τον χριστιανοπουριτανισμό ακόμη. Πρώτον λοιπόν, δεν γίνεται να κάνουμε ό,τι μας γουστάρει τα βράδια και το πρωί να νυστάζουμε στη δουλειά, δεύτερον πρέπει να αναπαράγομαστε γιατί ποιοι θα είναι οι εργάτες του μέλλοντος; Τι θα γίνει με το ασφαλιστικό; (χώρια που οι πιο φασιστούληδες θυμούνται και τους μετανάστες/τούρκους "εχθρούς" που γεννοβολάνε). Τρίτον, οι ερωτευμένοι είναι αντιπαραγωγικοί, και τέταρτον τι θα γίνει θα ερωτευόμαστε και στις δουλειές μας; Το ΕΣΡ, κάτω από αυτό το πρίσμα, συνελευσιαζόταν για τα βαριά προβλήματα που μαστίζουν την νεολαία μας και συζητάγε την απαγόρευση της προβολής του Μπομπ Σφουγγαράκη λόγω αμφιβόλου ηθικής.

Μπορείς άμα είσαι αφεντικό να κάνεις ό,τι γουστάρεις, να πίνεις και τις κοκούλες σου και ό,τι να 'ναι. Όχι όμως, ο Σφουγγαράκης δεν είναι λεφτάς. Μπορείς άμα είσαι κανάς παπάς να χουφτώνεις και κανά αγοράκι για να του δείξεις το δρόμο του θεού. Όχι όμως, ο Μπομπ δεν είναι (και ούτε θέλησε ποτέ) να γίνει κοράκι. Μπορείς άμα είσαι κανάς μούρης τηλεοπτικός περσόννας να την δεις όπως σου αρέσει. Όχι, ο Μπομπ πρέπει να δουλέψει για να ζήσει και η ηθική του πρέπει να είναι συγκεκριμένη. Ο Μπομπ είναι ένας gay εργάτης Το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης

αρκετά με τις μελαγχολικές διαθέσεις

Αλλίτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι;
Αχ! Ρουφιάνια κοινωνία (των πολιτών)...

με τις "δυναμικές" κινητοποιήσεις σου και τον ανθρωπισμό σου και με τις σιωπηλές συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα με τα blogs σου και τα blogοπαρτυ σου και το "κίνημα" των bloggers ένα μοναχικό πλήθος...

με το γρήγορό σου internet που σε συνδέει στο τσακ μπαμ παντού που έχεις δικτυωθεί με τα πάντα και που δεν βλέπεις πια την αναγκαιότητα να είσαι στο δρόμο...

Με την τεχνολογία που λέει πως τίποτα πια δε θα είναι κρυφό πως όλα καταγράφονται και τίποτα δε θα μείνει ιδιωτικό.

και τα κινητά σου με την κάμερα με τους βιασμούς στην Αμάρανθο και το γου tube σου με τα βίντεο της ντροπής 400 € το κομμάτι για τις ειδήσεις Και με τα media που ξερογλείφονται με όλες αυτές τις νέες δεξαμενές παραγωγής ειδήσεων Επιτέλους η κοινωνία μιλάει...

Με τα χίλια στόματα που ανοίγουν για να ψιθυρίσουν Και τα χίλια χέρια που σηκώνονται να φωτογραφίσουν

Πώς τα έκανες έτσι;

Σήμερα η σαπίλα των κοινωνικών σχέσεων αποτυπώνεται και μέσα από την τεχνολογία. Αν κάποτε είχε αξία να δώσει κάποιος φωνή σε αυτούς που δεν έχουν, σήμερα έχουμε παντού στόματα που όλα για κάποιον λόγο μιλάν παράγοντας ένα θόρυβο εκκωφαντικό και μια αβάστακτη ησυχία στις ταξικές σχέσεις.

Αν κάποτε είχε αξία η ατομική δράση, σήμερα έχουμε γεμίσει άτομα που το μόνο που κοιτάνε είναι την πάρτη τους. Σήμερα έχουμε γεμίσει φιλάνθρωπες ΜΚΟ που δουλεύουν σκληρά στα εργοτάξια αναδιάρθρωσης του κράτους, υπέρ των αφεντικών, των μπάτσων και των караβανάδων.

ΕΙΣΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ!

ΣΑΧ

πράξεις σε
καιρό πολέμου

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει διαμελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθύμνη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηγτεί ολόκληρος από το κεφάλαιο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφικός του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που "εμφανίζεται ένας στρατιώτης": ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος. Ρ.Κ.-Α.Φ.

Το σχιζό είναι ένα έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι σε 1.500 αντίτυπα στους δρόμους της αθήνας. Κι αυτό γιατί επιλέγουμε να δράσουμε ενάντια σε κάθε είδους μεσολάβηση στα πλαίσια του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού, στο βαθμό που μας αναλογεί. Αποτελεί μια έκδοση της πολιτικής ομάδας ΣΑΧ. Αν δεν το βρείτε, θα σας βρει αυτό!

e-mail:
saxgk@yahoo.gr

Sex n violence

Η έννοια της ράτσας σε καμία περίπτωση δεν είναι άσχετη με την έννοια των πολέμων τουλάχιστον τα τελευταία 200 καπιταλιστικά χρόνια. Κάθε πόλεμος είχε, τουλάχιστον σε δεύτερο επίπεδο δικαιολόγησής του, ιδέες του τύπου "η ανώτερη φυλή μας εποφθαλμιάται από τη γειτονική κατώτερη και πρέπει να αμυνθούμε", ακόμα και αν εννοείται πως η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση. Η έννοια της ράτσας είναι μια έννοια που παραπέμπει ευθέως στο "αίμα". Το λογικό συμπέρασμα θα ήταν πως σε μία πολιτική ρατσιστικής πόλωσης κάθε σεξουαλική προσέγγιση των δύο ομάδων θα θεωρείται ταμπού, και έτσι συμβαίνει σε καιρό ειρήνης. Σε καιρό πολέμου όμως η κατάσταση αλλάζει, ο κατακτητής στρατός έχει το ελεύθερο να προχωρήσει σε μαζικούς βιασμούς των γυναικών της νικημένης χώρας. Πως ξεπερνιέται το παράδοξο των σεξουαλικών ταμπού που επιβάλλει η ρατσιστική διάκριση; Κανονικά οι φαντάρηδες θα πρέπει να σιχαίνονται και όχι να ποθούν τις γυναίκες του "εχθρού". Και όμως η αηδία αυτή είναι που επιβάλλει την κατάσταση των μαζικών βιασμών επί των νικημένων. *Ο βιαστής στρατός δεν ικανοποιεί με βία τις ανάγκες του επάνω στον εχθρό, ο κατακτητής επιβάλλει μια ρατσιστική πολιτική μέσω των βιασμών.* Τους "γαμάει" τις γυναίκες, μολύνει το "αίμα" τους με το δικό τους, τα παιδιά τους από εδώ και πέρα θα είναι "μπάσταρδα" και ατιμασμένα.

Βιάζοντας μια πόλη βιάζει το "αίμα" του εχθρού, γι'αυτό και οι μαζικοί βιασμοί (πέρα από το ότι οι διάφοροι χασάπηδες την βρίσκουν κιάλας) είναι μέσα στην ημερήσια διάταξη των πολέμων, γι'αυτό και οι ΟΥΚάδες μας καθώς και τα διαφόρων ειδών φασισταριά τραγουδούν για το πως "θα γαμήσουν των τούρκων τις μάνες".

Αυτά για τον καιρό του πολέμου, για ποιον καιρό ειρήνης όμως μιλάμε; Οι κοινωνίες μας βρίσκονται διαρκώς σε έναν ας το πούμε "χαμηλής έντασσεως πόλεμο". Οι ίδιες συνθήκες που γεννούν τον πόλεμο, είναι αυτές που γεννούν την "ειρήνη". Έτσι αυτό που λέμε "ειρήνη" δεν είναι απλώς το ενδιάμεσο δύο πολέμων αλλά η ειρήνη είναι πόλεμος με άλλα μέσα. *Έχει και η Ελλάδα τις ιδέες της για την υποτιθέμενη ανωτερότητά της, έχει και τις γυναίκες για να βιάσει, μόνο που τώρα δεν βρίσκονται σε καμένα χωριά αλλά δεμένες σε υπόγεια των κλωτόπαρων, και ο βιαστής δεν είναι ο στρατιώτης του νικητή στρατού, αλλά ο ευπολόγητος πολίτης.* Έτσι η "πούτσα" του έλληνα κατακτητή δεν έχει κανένα πρόβλημα να βιάσει τις νικημένες "κατώτερες φυλές" που βρίσκονται φυλακισμένες. Έτσι και η "πούτσα", όπως σε κάθε άλλη φασιστική ιδεολογία, είναι ένα σύμβολο αντίστοιχο της σημαίας.

Όταν λέμε αστέρι, εννοούμε το χριστουγεννιάτικο;

Μην περιμένετε να πέσει το αστέρι. Πραγματοποιούμε τις ευχές των παιδιών πίνοντας καφέ. (το χριστουγεννιάτικο σλόγκαν των διαφημίσεων των everest)

Όσα περισσότερα δάνεια τόσο το καλύτερο, όσα περισσότερα χρέη τόσο μεγαλύτερη η βεβαιότητα ότι όλα κυλάνε 'ομαλά'. Ο καθένας ξέρει, εν μέρει, τί θα του ξημερώσει και ποιες είναι οι βασικές επιλογές του. Αν πρόκειται για την τράπεζα, θα αυξηθούν τα υπερκέρδη της και θα συνεχίσει απρόσκοπτα να οργανώνει και να υλοποιεί τα επενδυτικά (μήπως αποικιακά;) της σχέδια. Αν

Το λιμάνι της Πάτρας είναι ένα σύνορο. Η κατάσταση στην Πάτρα με τους αφγανούς μετανάστες έχει ως εξής: Οι κάτοικοι σε συνεργασία με τον δήμο κάνουν ρατσιστικές κινητοποιήσεις για να τους διώξουν. Οι μαγαζάτορες γκρινιάζουν και πιέζουν. Οι μπάτσος έχουν αποθρασυνθεί φτάνοντας σε σημείο να μαχαिरώνουν.

Και έτσι μαλακία στην μαλακία ξεκίνησε επιχείρηση σκούπα στην Πάτρα με μαζικές συλλήψεις μεταναστών και με το γκρέμισμα του μισού καταυλισμού τους. Οι αφγανοί όμως δεν κάθονται με δεμένα τα χέρια. Στις 29/11/07 μετά από ξυλοδαρμό ενός μετανάστη από νταλικέρη όταν τον βρήκε να κρύβεται, οι αφγανοί απάντησαν μαζικά πετροβολώντας το καράβι στο οποίο κρύφτηκε μετά, και σπάζοντας τα γραφεία των ναυτιλιακών εταιρειών που υποθάλλπουν τέτοιες καταστάσεις. Στις 22/1 και 19/2 οι αφγανοί μετανάστες συμμετείχαν και διοργάνωσαν δύο εξαιρετικά μαζικές διαδηλώσεις στο κέντρο της πόλης με 2000 ανθρώπους, εκ των οποίων οι 1500 αφγανοί, ενάντια στο μικροπογκρόμ και τον ρατσισμό που δέχονται. Μετά απ'όλα αυτά η επιχείρηση σκούπα εναντίον τους πάγωσε. Η κατάσταση δεν έχει τελειώσει, και σίγουρα μόλις τα τοπικά κανάλια βαρεθούν να το παίξουν φιλάνθρωποι, η κατάσταση θα συνεχίσει από εκεί που ήταν. Οι μετανάστες έδειξαν όμως πως το βαθύ ταξικό τους μίσος υπάρχει και το καταπόσο ξεσπά ή όχι είναι δικιά τους επιλογή. Δεν έχουν

Από τη διαδήλωση τις 19/2. Το πανό γράφει: "Να σταματήσουν οι μαζικές συλλήψεις - Να σταματήσει η κατάσταση θα συνεχίσει από εκεί που ήταν. Οι μετανάστες έδειξαν όμως πως το βαθύ ταξικό τους μίσος υπάρχει και το καταπόσο ξεσπά ή όχι είναι δικιά τους επιλογή. Δεν έχουν

πάλι πρόκειται για τις χιλιάδες των υπερχρεωμένων, θα πρέπει μάλλον να εξετάζουν τα ενδεχόμενα της κατάσχεσης, της φυλάκισης ή της αυτοκτονίας. Όσο άσχημη κι αν είναι πάντως η κατάσταση, οι τελευταίοι γνωρίζουν ότι έχουν επιτελέσει το καθήκον τους προς την πατρίδα, συμβάλλοντας στην ισχυροποίηση της οικονομίας και την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας (ή κάπως έτσι...). Το ζητούμενο είναι να συνεχίσουν να κινούνται. Να είναι πρόθυμοι να βρουν δεύτερη ή και τρίτη δουλειά, αν χρειαστεί, να μεταφέρουν το υπόλοιπο των καρτών τους σε αυτήν με το 'χαμηλότερο επιτόκιο της αγοράς' κ.ο.κ. Σε κάθε περίπτωση, να βρίσκονται στις επάλξεις της 'μαχόμενης' κατανάλωσης.

Στις προηγούμενες δεκαετίες, η μαζική παραγωγή καταναλωτικών αγαθών, έδωσε την 'ευκαιρία' στην εργατι-

ανάγκη ούτε από σωτήρες να τους σώσουν ούτε από φιλάνθρωπους ΜΚΟ να τους προστατεύσουν. Αν θέλουν να αμυνθούν ξέρουν να το κάνουν και μόνοι.

Στις 23/02 πραγματοποιήθηκε δυναμική αντιφασιστική διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας, δείχνοντας ότι πολλοί είναι αυτοί που δεν στέκονται αδιάφοροι απέναντι στις τελευταίες φασιστικές επιθέσεις σε μετανάστες αλλά και σε πολιτικούς χώρους. Και αν τα διάφορα φασιστοειδή νομίζουν ότι θα δρουν ανενόχλητα, να ξέρουν ότι θα μας βρουν μπροστά τους!

Το μπλόκ του antifa στις 23/02

Το πανό του αναρχικού μπλόκ

κή τάξη να αποκτήσει όσα μέχρι τότε θεωρούνταν είδη πολυτελείας. Το αντάλλαγμα ήταν η κοινωνική ειρήνη. Σήμερα, ο ακραίος ατομικισμός της κατανάλωσης εξορροπείται από την αυταπάτη της συνεισφοράς για την καταπολέμηση της φτώχειας, τη διάσωση του φυσικού περιβάλλοντος, τη βελτίωση της καθημερινότητας. Όσοι έχουν πειστεί πως η αστική δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδο και ότι αποτελεί το υπέρτατο όριο του πολιτικού, διατυμπανίζουν ότι μέσα στα πλαίσια της συνεργασίας όλοι μοιράζονται τις ίδιες ευθύνες και τα ίδια όνειρα για το 'γενικό καλό'. Καλό, αλλά δεν έχει δράκο... Ο καπιταλισμός πουλάει έξυπνα, πράσινα προϊόντα, εταιρική ευθύνη και ευαισθησία χωρίς να χρειάζεται να αγοράσει κάτι. Η κοινωνική απάθεια και η βλακεία, άλλωστε, προσφέρονται πλέον εθελοντικά.

Κυκλοφόρησε από την ομάδα μας 32σελιδη μπροσουρά με μετάφραση του κειμένου των γερμανών αυτονόμων Wildcat "Ταξικοί αγώνες σε μια Γερμανική πόλη"(1986), στο οποίο παρουσιάζουν τα αποτελέσματα από την εργατική έρευνα που πραγματοποίησαν σε εργοστάσιο ενός πυρηνικού εργοστασίου. Οι συνθήκες εργασίας, οι ιδιωτικοί ΟΑΕΔ που τότε πρωτοεμφανίζονταν, οι προσπάθειές τους να οργανωθούν, και ο ταξικός ανταγωνισμός που υπάρχει πάντοτε, ακόμη και αν δεν φαίνεται με την πρώτη ματιά, είναι κάποια από τα θέματα με τα οποία ασχολούνται. Στο δεύτερο μέρος παρουσιάζεται η περίπτωση των ιδιωτικών ΟΑΕΔ και η ελαστική εργασία στην Ελλάδα. Θα το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια ή ελάτε σε επαφή μαζί μας.

Δυο φωτό

Στην πρώτη φωτογραφία βλέπουμε τους κατοίκους του Αγαλέου να πραγματοποιούν συγκέντρωση ενάντια στους μετανάστες στις 30 Οκτώβρη του '07. Ακριβώς μετά από ένα μήνα, παρακρατικοί μπήκαν σε σπίτι πακιστανών της περιοχής και τους χτύπησαν με παλούκια και σιδερολοστούς. Τώρα που το Αγγάλο αναβαθμίζεται λόγω του του μετρό αλλά και των νέων εμπορικών κέντρων, οι πακιστανοί εργάτες ενοχλούν. Αν είναι να κληθεί το κράτος θα πρέπει να φύγουν από εκεί, και αυτό θα γίνει είτε με συγκεντρώσεις ακροδεξιών μαγαζατόρων, είτε με επιθέσεις φασιστών, είτε με την προφανή συνεργασία τους.

"Εχουμε δικαίωμα στην ασφάλεια των παιδιών μας, των σπιτιών και των περιουσιών μας" Και ως γνωστόν η ασφάλεια της ιδιοκτησίας είναι φασιστική βία κατά των εργατών

Στις 8 Νοέμβρη συνοριοφύλακας σε χωριό κοντά στην Φλώρινα πυροβολεί και σκοτώνει μετανάστη. Για να είναι οι μετανάστες εργάτες φτηνοί και υπότακτοι, θα πρέπει να είναι και εξαιρετικά δύσκολο να φτάσουν εδώ. Θα πρέπει και κάποιοι να τρώνε καμιά σφαίρα. Είναι βρώμικη δουλειά αλλά κάποιος πρέπει να την κάνει, και αυτό το καταλαβαίνουν όλοι όσοι εκμεταλλεύονται την εργασία των μεταναστών. Γι' αυτό και όταν με τα πολλά (πάνω από ένα μήνα μετά) κρίθηκε προφυλακιστέος ο μπάτσος-δολοφόνος το χωριό όλο κατέβηκε σε διαδήλωση υπέρ του δικαιώματος των μπάτσων να σκοτώνουν μετανάστες ατιμώρητα.

"...Το χωριό είναι μαζί σου..." για να μην ξεχνιόμαστε για το τι σημαίνει διάχυτος κοινωνικός φασισμός

Για κάθε φασίστα, παρακρατικό, νεοναζί πληρωμένο μπράβο, μαφιόζο που σκεπίζει την φασιστική του βία επάνω στους μετανάστες υπάρχουν 100 που στηρίζουν την πράξη αυτή, που κερδίζουν, που αδιαφορούν, που βοηθάνε, που χτυπάνε φιλικά στην πλάτη. Που γενικά εγκρίνουν και που σκύνδ συνεργάζονται. Αν δεν ξεφορτωθούμε όλους τους υπόλοιπους δεν θα ξεφορτωθούμε με τίποτα και τους πρώτους.